

Blitzkrieg

αὐτὰ δὲ σὺ Καλλιόπα

SAFO

(I tu en persona, Cal·líope)

Vade salutatum pro me, liber

MARCIAL, *Epigrames*, llibre I, LXX

(Vés, llibre, a saludar en nom meu)

No necessàriament en aquest mateix ordre

Tota, us explicaré
tota la veritat
sobre nosaltres.

Som tan impressionables
que quan mirem al sostre ni tan sols creiem veure'l
sostingut per parets o columnes sinó
que se'ns en va la vista arravatadament
cap a un esquitx de fang o una crosta o una aranya.

Som tan espantadissos
que quan mirem avall veiem els quilowatts
consumits a les classes de gimnàstica.

Som
tan bons que quan mirem a l'esquerra veiem
el que ens estem perdent i tan crus que a mà dreta
ens apareix el sol que despunta a les vinyes.

Som tan meditabunds
que quan donem cops d'ull des de la graderia
d'un teatre romà ens sorprenem sovint
a nosaltres mateixos pensant que quina sort
ser així en lloc de ser tikis de les illes Marqueses.

El que hagi de ser, serà

La nostra vista fou aquesta, mig de broma
mig seriosament
i reforçada amb cinta adhesiva, esperant
que el cor ens tremolés.

Era allà al capdavall
d'on érem, una estesa
miniaturitzada
d'alineacions
muntanyoses amb cims
no trepitjats, de terres
amb un patró comú,
d'aparcaments de grava,
de multituds com rius
i rius com tolls, de dies
que se'n van (com, com passen
els dies!), d'empresaris i obrers d'esquena els uns
dels altres i de cuques de llum en la foscor
que suscitava múltiples
interpretacions.

Després de la sorpresa per les baies vermelles
i l'oxigen melós com tall de codonyat,

després de disgregar-se la innata competència
de ser un mateix, després de la inclement borrasca
que va fer que uns vertígens estranys recorreguessin
les nostres espinades
i després de les guerres que ens pujaren al cap,
finalment vam entendre
que va ser-nos donada
la imaginació
per tal que volés lliure.

•

Experiència

Encara hi ha més boira avui que ahir al matí
i si reacciona
com toca terra endins
es trobarà aviat
en contradicció
amb la seva natura,
que li dicta espessir-se,
i es fondrà a petits passos.

Connectat a tubs llargs
de «desvergonyiment»
he tret en net i en vull
donar fe que el meu ésser
és tot el que la vida
em podia oferir.
La vostra gratitud
és un raig d'esperança.
La meva poesia
és una gota enmig del mar. El meu amor
és un Càntic dels Càntics
en situació de fer goig. La justícia
divina és una insígnia d'honor que se m'empassa
per l'aigüera i m'arriba a desmoralitzar.
El meu Bosch preferit
és el Bosch que irradia
expectatives dúctils.